

Машини,
машини,
машини
і знову — машини...
І, начебто бритвою, —
трасою загнана в кут,
наївна природа
червоним сигналом шипшини
усе ще надіється
їхній змінити маршрут.

Коротка зупинка,
і знову нашіптують шини
про те, як згорає
в залізних легенях бензин.
І в кожній машині —
по зламаній гілці шипшини.
І кожна подразнює
погляди стрічних машин.

Мигтять мимо траси
дерева беззахисно голі.
Вразливі тіла їм
лахміття пороші вкрива.
І слово «шипшина»
всиха в пересохлому горлі.
Натомість у ньому
зволожені зйдуть слова.

Рослини і звірі,
бувайте живі і здорові
і на виживання
не смійте втрачати надій!
За ваше майбутнє
ми кольору мертвої крові
в дорозі шипшиновий
будемо пити напій.

Ці наші машини —
і крила для нас,
і вериги...
І хтозна, хто нас
від таких протиріч захистить.
Спасибі, шипшино,
за колір Червоної книги,
па світло якої
в машині людина летить.

Спасибі за біль,
від якого несила мовчати.
І хай не озлиться,
вколовшись до крові,
рука!
Якщо неможливо
життя від початку почати,
продовжити решту —
з червоного мусим рядка.

Майбутнє спочатку
почати не пізно ніколи.
І, скільби б дарів його
я не тримав у руці,
вклади мені в неї
шипшинову ягідку, доле, —
якщо не на радість,
то хоч би на крапку в кінці.

1984

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

